

Uj vers.

(„A szegény kis gyermek panaszai“-ból.)

*... Egyszer pedig magamba mentem.
A fák között kis éji ösvény,
Amelyre rávetette fősvény
Világát néhány éji csillag.
Valami zúgott a homályban
És nem tudtam, hogy az a szél volt,
Ezüsthináros volt az égbolt
S nem tudtam, a hold fürdik ottan.
Csak hallgattam a szél zugását,
Csak néztem a vékony korongot,
Mely egy fa ormain borongott,
És sárga volt, akár a boltban
A savanyú citrom-cukor.*

*És szállva-szálldostak az éjben
A reszkető, remek rakéták,
A siető, sebes staféták
És százezer és millió volt,
Angyal, sugár is trillió volt.
A lombon, a sötét fa-rácson
Intett egy mennyei karácsony.
Egy nagy csillag, mint aranyalma
Érett és súlyos reszketéssel
Kisértve lebegett felettem
S én kis kezemmel leemeltem,
Hazavitettem, ágyamba dugtam
S ingembe tűztem éjszaka...*

Kosztolányi Dezső.